

दानिएलको पुस्तक - पचपनौ नम्बर

भविष्यवाणीको बुनिएको तानाबाना उद्घाटन गर्दै: दानिएललाई गब्रिएलको प्रकाशना

Jeff Pippenger

2024-01-19

गब्रिएल दानिएलकहाँ त्यसपछि आए, जब उनले यर्मियाको भविष्यवाणीमा उल्लिखित बन्दीवासका सत्तरी वर्ष, साथै मोशाको शपथ र श्रापलाई बुझिसकेका थिए।

उहाँको राज्यको पहिलो वर्षमा, म दानिएलले पुस्तकहरूद्वारा वर्षहरूको संख्या बुझें, जसको विषयमा परमप्रभुको वचन यर्मिया अगमवक्ताकहाँ आएको थियो, अर्थात् यरूशलेमका उजाड अवस्थाहरूमा उहाँले सत्तरी वर्ष पूरा गर्नुहुनेछ।... हो, समस्त इस्राएलले तपाईंको व्यवस्था उल्लङ्घन गरेका छन्, तपाईंको वचन नमानी टाढा हटेका छन्; यसकारण श्राप हामीमाथि खनिएको छ, र परमेश्वरका सेवक मोशाको व्यवस्थामा लेखिएको शपथ पनि, किनकि हामीले उहाँको विरुद्धमा पाप गरेका छौं। अनि उहाँले हाम्रा विरुद्धमा, र हामीलाई न्याय गर्ने हाम्रा न्यायीहरूका विरुद्धमा बोल्नुभएका आफ्ना वचनहरूलाई हामीमाथि ठूलो विपत्ति ल्याई दृढ पार्नुभएको छ; किनकि सारा आकाशमुनि यरूशलेममाथि जस्तो भएको छ, त्यस्तो कहिल्यै भएको छैन। मोशाको व्यवस्थामा लेखिएझैं, यो सबै विपत्ति हामीमाथि आइपरेको छ; तैपनि हामीले परमप्रभु हाम्रा परमेश्वरको सामुन्ने प्रार्थना गरेनौं, ताकि हामी आफ्ना अधर्महरूबाट फर्की, र तपाईंको सत्यलाई बुझौं। यसैले परमप्रभुले त्यस विपत्तिमाथि निगरानी राख्नुभयो र त्यो हामीमाथि ल्याउनुभयो; किनकि परमप्रभु हाम्रा परमेश्वर उहाँका सबै कार्यहरूमा धर्मी हुनुहुन्छ, जो उहाँले गर्नुहुन्छ; किनकि हामीले उहाँको वचन मानेनौं। दानिएल ९:२, ११-१४।

दानिएलले प्रयोग गरेको जुन शब्द “शपथ” भनेर अनुवाद गरिएको छ, त्यही शब्द मोशाले लेवीय व्यवस्था अध्याय २६ मा “सात पटक” भनेर अनुवाद भएको शब्दका रूपमा प्रयोग गरेका थिए। सिस्टर ह्याइटले हामीलाई जानकारी दिनुहुन्छ कि अध्याय ९ मा दानिएलले यर्मियाहको सत्तरी वर्षको अवधिसँग तेइस सय वर्षको अवधिको सम्बन्ध बुझ्न खोजिरहेका थिए। अध्याय ८ मा गब्रिएललाई तेइस सय दिनको दर्शन दानिएललाई बुझाउन आज्ञा गरिएको थियो, र जब उनी अध्याय ९ मा फर्केर आउँछन्, तब गब्रिएलले आफ्नो काम पूरा गरिरहेका हुन्छन् र दानिएललाई अध्याय ७, ८ र ९ को विषयवस्तु रहेका ती दुई दर्शनलाई मानसिक रूपमा पृथक्गर्न सूचित गर्छन्। ती दुई दर्शन नै १७९८ मा मोहोर खोलिएको “ज्ञानको वृद्धि” को विषय हुन्।

यर्मियाका सत्तरी वर्ष र मोशाको “श्राप” दुवै मोशाको “शपथ” द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको “सात समय” का प्रतीकहरू हुन्, तर गब्रिएलले तेइस सय वर्षको अवधिको विभाजन प्रस्तुत गर्न लागेका छन्। यो अवधिलाई केवल त्यही बेला ठीकरीतिले विभाजन गर्न सकिन्छ जब कुल्चीमिल्ची पारिने दर्शन (“chazon”) र प्रकट हुने दर्शन (“mareh”) बीचको सम्बन्ध ठीकरीतिले विभाजन गरिन्छ। गब्रिएलले सुरुमा यहूदीहरूलाई चार सय नब्बे वर्षको एक परीक्षाकाल दिइएको थियो भनी पहिचान गरेर आरम्भ गरे। त्यो अवधि त्यही चार सय नब्बे वर्षको विद्रोहको अवधिसँग समान थियो, जसले बन्दीगृहका सत्तरी वर्ष उत्पन्न गरेको थियो।

चौबीसौं पदमा रहेको “determined” भन्ने शब्दले ईसा पूर्व ४५७ मा तेस्रो आदेश जारी भएको समयदेखि ईस्वी सन् ३४ मा स्तिफनसलाई दुङ्गाले हानेर मारिएको समयसम्मको अवधिलाई सम्बोधन गर्दछ, तर छब्बीसौं र सत्ताइसौं पदहरूमा रहेको “determined” भन्ने शब्दले मूर्तिपूजकत्व र पापत्वका उजाड पार्ने शक्तिहरूलाई संकेत गर्दछ।

बासठ हप्तापछि मसीह काटिनुहुनेछ, तर आफ्नै निम्ति होइन; र आउनेवाला राजकुमारका मानिसहरूले शहर र पवित्रस्थानलाई नष्ट गर्नेछन्; र त्यसको अन्त बाढीजस्तै हुनेछ, अनि युद्धको अन्त्यसम्म उजाडता ठहराइएका छन्। अनि उहाँले एक हप्ताका लागि धेरैसँग करारलाई दृढ पार्नुहुनेछ; र हप्ताको बीचमा उहाँले बलिदान र अन्नबलिलाई बन्द गराउनुहुनेछ, र घृणित कुराहरूको फैलावटका कारण उहाँले त्यसलाई उजाड पार्नुहुनेछ,

समापन नभएसम्म, र जो ठहराइएको छ त्यो उजाडमाथि खन्याइनेछ। दानियल १:२६, २७।

गब्रिएलले दानिएललाई जानकारी दिन्छन् कि “मसीह” “काटिएकापछि” “आउने अधिपतिको प्रजाले नगर र पवित्रस्थानलाई नाश गर्नेछन्।” सन् ६६ देखि ७० एडीसम्म ठ्याक्कै साढे तीन वर्ष चलेको घेराबन्दीमा मूर्तिपूजक रोमले “नगर र पवित्रस्थान”लाई नाश गर्‍यो। गब्रिएलले “युद्धको अन्त” “बाढीझैं” हुनेछ भनी चिनाउँछन्, र त्यो युद्ध “उजाडपनहरू”ले युक्त हुनेछ। यरूशलेम र पवित्रस्थानको विरुद्ध सम्पन्न गरिएको त्यो युद्ध मूर्तिपूजकता र पोपसत्ताद्वारा सम्पन्न गरिएको कुल्चाइ थियो। आरम्भमा यरूशलेमलाई नाश गर्ने मूर्तिपूजक शक्ति बेबिलोन थियो, तर मसीह क्रूसमा चढाइएपछि त्यसलाई नाश गर्ने मूर्तिपूजक शक्ति मूर्तिपूजक रोम थियो। तर पवित्रस्थान र सेनाको विरुद्धको युद्ध दुई उजाड पार्ने शक्तिहरूद्वारा सम्पन्न गरियो, र पवित्रशास्त्रमा ती दुई उजाड पार्ने शक्तिमध्ये दोस्रो पोपसत्ता हो।

पापसत्तालाई “उर्लंदो कोर्रा” को रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको शक्ति हो; यही दानियल ११ को चालिसौं पदको त्यो शक्ति हो, जसले “उर्लेर पार गर्छ।” बाबेलदेखि आरम्भ भएको, अनि व्यवस्थाविवरणमा मोशाले प्रतिनिधित्व गरेझैं अन्धकारपूर्ण वचन बोल्ने फलामे जातिद्वारा निरन्तर जारी रहेको यरूशलेमको कुल्चाइ, त्यसपछि पापसत्ताद्वारा पछ्याइयो। कुल्चाइको अन्त्यसम्म “उजाडहरू” “नियत” गरिएका थिए। सत्ताइसौं पदमा, ख्रीष्टले एक हप्ताका लागि धेरै जनासित करार दृढ गर्नुहुन्छ। त्यस हप्ताको बीचमा, स्वर्गको पवित्रस्थानमा ख्रीष्टले आफ्नो महायाजकीय सेवा आरम्भ गर्नुभएको कारण, पार्थिव बलिदानी व्यवस्था बन्द हुनेथियो। यहूदीहरूका लागि छुट्याइएको अनुग्रह-अवधिभर तिनीहरूको आज्ञा-अवज्ञाका कारण, पवित्रस्थान र सहर फेरि उजाड पारिनुपर्ने थियो।

पदले यसो भन्छ: “घृणित कुराहरूको फैलावटका कारण उसले त्यसलाई उजाड पार्नेछ, अन्त्यसम्म नै; र जो ठहराइएको छ, त्यो उजाड पारिएकोमाथि खन्याइनेछ।” जब यहूदीहरूले अन्ततः आफ्नो परीक्षाकालको प्याला किनारासम्म भरिदिए, तब सहर र पवित्रस्थान युद्धको अन्त्यसम्म उजाड रहनुपर्ने थियो। सन् १७९८ मा पददलित पारिने कार्यको “अन्त्य” मा, पोपसत्ताले घातक घाउ पाउने कुरा “ठहराइएको” थियो। त्यसपछि सहर र पवित्रस्थान पुनःस्थापित र पुनर्निर्मित हुनुपर्ने थियो, जसको प्रकार यहूदीहरू तीनवटा आदेशहरूअन्तर्गत प्रत्यक्ष बाबेलोनबाट बाहिर निस्कँदा देखाइएको थियो।

त्यो युद्धको परिपूर्ण अन्त्यसम्म यरूशलेम पोपीय शक्तिद्वारा कुल्चिइरहनु पर्ने थियो। तेइस सय वर्षभित्रका पृथक् अवधिहरू निर्माण गर्ने भविष्यसूचक कालखण्डहरू केवल त्यतिखेर मात्र ठीकरीत्या बुझ्न सकिन्छ, जब सत्तरी वर्षको कुल्चाइने दर्शनको सम्बन्ध पवित्रस्थान र सेनाको पुनर्स्थापनाको दर्शनसँग जोडेर बुझिन्छ। मोशाको श्रापको तितरबितर पारिने दर्शनलाई अस्वीकार गर्नु भनेको एकत्र गरिने दर्शनलाई अस्वीकार गर्नु हो। सत्तरी वर्षको दर्शन तितरबितर पारिने दर्शन हो। तेइस सय वर्षको दर्शन एकत्र गरिने दर्शन हो। सत्तरी वर्षको दर्शन तितरबितर पारिने “chazon” दर्शन हो, र तेइस सय वर्षको दर्शन एकत्र गरिने “mareh” दर्शन हो।

यसकारण परमेश्वरले जसलाई एकसाथ जोडीदिनुभएको छ, त्यसलाई मानिसले नछुट्याओस्। मर्कूस 10:9।

दुवै दर्शनहरूलाई भविष्यवाणीगत रूपमा एकसाथ जोडिएको छ, र एउटालाई अस्वीकार गर्नु भनेको ती दुवैलाई अस्वीकार गर्नु हो। यस तथ्यले देखाउँछ कि एडभेन्टवादले दुई हजार तीन सय वर्षको भविष्यवाणीलाई कायम राखेको दाबी गरे तापनि, तिनीहरूले एडभेन्टवादको केन्द्रीय स्तम्भलाई अस्वीकार गरेका छन्, ठीक त्यसरी नै जसरी तिनीहरूले 1863 मा “सात समय” लाई अस्वीकार गरेका थिए। के यहूदीहरूले परमेश्वरको व्यवस्था पालन गर्ने दाबी गर्दैनथे र? के प्राचीन इस्राएलले मसीहलाई पखिरेको छ भनी दाबी गर्दैनथ्यो र? यदि कुनै स्वीकारोक्तिले परमेश्वरको वचनलाई कायम राख्दैन भने, त्यो स्वीकारोक्ति अर्थहीन हुन्छ।

मिलेरवादीहरूले अन्ततः २२ अक्टोबर, १८४४ लाई तेईस सय दिनको अवधिको समाप्ति ठहराए, तर तिनीहरूको समझ सीमित थियो। स्वर्गीय पवित्रस्थान र त्यस मितिमा ख्रीष्टको परमपवित्र स्थानमा प्रकट हुनुभएको विषयमा प्रकाश ठूलो निराशापछि मात्र आयो। त्यस मितिपछि मात्र तिनीहरूले तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश र परमेश्वरको व्यवस्था

देखे।

प्रभुले तेईस सय वर्षसँग सम्बन्धित भविष्यसूचक ज्योति वृद्धि गर्ने अभिप्राय राख्नुभएको थियो, र १८५६ मा उहाँले अझ बढी ज्योतिको निम्ति ढोका खोल्नुभयो, र त्यसपछिका सात वर्षमा एडभेन्टवादले त्यो ढोका बन्द गर्‍यो। सेप्टेम्बर ११, २००१ पछि मात्र प्रभुले भविष्यवाणीका विद्यार्थीहरूलाई हिराम एड्सनका लेखहरूतर्फ पुनः डोर्‍याउनुभयो, र “सात पल्ट” को ज्योति फेरि एक पटक वृद्धि हुन थाल्यो।

तेइस सय वर्षको भविष्यवाणी र दुई हजार पाँच सय बीस वर्षको भविष्यवाणीबीचको सम्बन्ध देख्न अस्वीकार गर्दा, एडभेन्टवादले २२ अक्टोबर, १८४४ लाई खण्डित र अपूर्ण तरिकाले बुझ्न पुग्यो।

एकपटक एस. एस. स्नोले कूसारोपणको मिति निश्चित गरिसकेपछि, अक्टोबर २२, १८४४ को मिति निर्धारण गरियो।

यसकारण जान र बुझ कि यरूशलेमलाई पुनर्स्थापित गर्न र निर्माण गर्न आज्ञा निस्केको समयदेखि मसीह, अर्थात् अधिपतिसम्म सात हप्ता र बासठ्ठी हप्ता हुनेछन्; सडक फेरि बनाइनेछ, र पर्खाल पनि, सङ्कटकालमै। अनि बासठ्ठी हप्तापछि मसीह काटिनेछ, तर आफ्नै निम्ति होइन; र आउनेवाला अधिपतिको प्रजाले शहर र पवित्रस्थानलाई नष्ट गर्नेछन्; त्यसको अन्त्य बाढीझैँ हुनेछ, र युद्धको अन्त्यसम्म उजाडपनहरू ठहराइएका छन्। अनि उसले एक हप्ताका लागि धेरै जनासित वाचा दृढ पार्नेछ; र हप्ताको बीचमा उसले बलिदान र भेटी बन्द गराउनेछ, र घृणित कुराहरूको फैलावटका कारण उसले त्यसलाई उजाड बनाउनेछ, पूर्ण अन्त्य नआउञ्जेलसम्म; र जे ठहराइएको छ, त्यो उजाड पारिएकोमाथि खन्याइनेछ। दानिएल ९:२५-२७।

मिलेरवादीहरूले कूसारोपणको सही मिति चिने, अनि त्यसपछि तेइस सय वर्षको अवधिको अन्त्य पहिचान गरियो। “साताको बीचमा” मसीहको “काटिनु”, जसमा ख्रीष्टले “करार” पुष्टि गर्नुभयो, किनकि यहूदीहरूले आफ्नो परिक्षणकालको प्याला टम्मै भरे, जसलाई “घिनलाग्दा कुराहरूको फैलावट” द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, यो पनि पहिचान गरियो। कूस त्यही ऐतिहासिक मार्गचिह्न बन्यो, जो मध्यरात्रिको पुकारको सन्देशको पहिचानका लागि अत्यावश्यक थियो।

परमेश्वरको शक्तिको यति प्रबल प्रकटिकरण उत्पन्न गराउने ती पदहरूमा निहित प्रकाश हुँदाहुँदै पनि, मिलेराइटहरू कहिल्यै पनि ती पदहरूको त्यस्तो समझसम्म पुगेनन्, जसलाई दुई दर्शनहरूको सम्बन्ध बुझ्ने दानियलको अभिलाषाद्वारा प्रतिनिर्दिष्ट गरिएको थियो। ख्रीष्टले करारलाई दृढ पार्नुभएको सप्ताहलाई दुई अवधिमा विभाजित गरिएको थियो, जसलाई पछि सिस्टर ह्वाइटले ख्रीष्टको साढे तीन वर्षको व्यक्तिगत सेवकाइको प्रतिनिधित्व गर्ने, त्यसपछि चेलाहरूले प्रतिनिधित्व गरेअनुसारको उहाँको सेवकाइले पछ्याएको भनी पहिचान गर्नुभयो। उनीहरूले कूसको ऐतिहासिक मार्गचिह्न अक्टोबर २२, १८४४ को मिति निर्धारण गर्ने लंगर बन्यो भन्ने देखे, तर उनीहरूले यो पनि देखेनन् कि त्यसले साढे तीन-तीन वर्षका दुई समान अवधिहरूको केन्द्रलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, र यसरी “सात समय” लाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, जसलाई परमेश्वरले मोशामार्फत “उहाँको करारको झगडा” भन्नुभएको थियो।

तब म पनि तिमीहरूका विरुद्ध चलनेछु, र तिमीहरूका पापहरूको कारण तिमीहरूलाई अझै सात गुणा दण्ड दिनेछु। अनि म तिमीहरूमाथि तरवार ल्याउनेछु, जसले मेरो करारको विवादको बदला लिनेछ; र जब तिमीहरू आफ्ना सहरहरूभित्र भेला हुनेछौ, तब म तिमीहरूका बीचमा महामारी पठाउनेछु; र तिमीहरू शत्रुको हातमा सुम्पिइनेछौ। लेवीव्यवस्था २६:२४, २५।

जब ख्रीष्टले धेरैसँग करारलाई पुष्टि गर्दै हुनुहुन्थ्यो, त्यो त्यही करार थियो जसको विषयमा उहाँको आज्ञा नमान्ने यहूदीहरूसँग विवाद थियो। उहाँको “करारको विवाद” ईसा पूर्व ७२३ मा आरम्भ भयो, जब अशशूरीहरूले उत्तरी राज्यलाई बन्दीवासमा लगे, अनि त्यसपछि बाह्र सय साठी भविष्यसूचक दिनसम्म मूर्तिपूजकत्वले वास्तविक इस्राएललाई कुल्च्यो। त्यस कुल्चाइको पछि फेरि अर्को बाह्र सय साठी भविष्यसूचक दिनसम्म पोपवादले आत्मिक इस्राएललाई कुल्च्यो।

ख्रीष्टले करारलाई दृढ पार्नुभएको त्यो भविष्यसूचक हप्ता, जसले दुई हजार तीन सय वर्षको दर्शनको पूर्तिलाई प्रकट गर्‍यो, त्यसले दुई हजार पाँच सय बीस वर्षको दर्शनलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्‍यो। मिलरवादीहरूले दुई हजार तीन सय वर्षको भविष्यवाणीबाट मध्यरातको पुकारको सन्देशलाई सही रूपमा घोषणा गर्न पर्याप्त कुरा बुझे, तर अध्याय नौमा गब्रिएलको व्याख्याले प्रकट गर्न खोजेको ज्योतिमध्ये केहीलाई अस्वीकार गर्ने छनोट गरे।

गब्रिएलले दानिएललाई “matter” र “vision” को रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएका ती दुई दर्शनहरूलाई ठीकसँग विभाजित गर्न (मानसिक रूपमा अलग छुट्याउन) निर्देशन दिएका थिए, र त्यस सल्लाहको परिपूर्तिमा सिस्टर ह्याइटले हामीलाई जानकारी दिनुहुन्छ कि सत्तरी हप्ताहरू (“seven times” को एक प्रतीक) र तेइस सय वर्षबीचको सम्बन्ध बुझ्न खोज्दा यही नै दानिएलको मुख्य भार थियो।

“सात समयहरू” को एडभेन्टवादद्वारा अस्वीकारले तिनीहरूलाई यस्तो स्थितिमा राख्यो कि तिनीहरूले यो बुझ्न सकेनन् कि तेइस सय वर्षबाट काटिएको पहिलो चार सय नब्बे वर्षको अवधि, मोशाले “उहाँको करारको झगडा” भनेर पहिचान गर्नुहुने करारको विद्रोहलाई प्रतिनिधित्व गर्दथ्यो।

तिनीहरू यस कुरा चिन्नबाट पनि रोकिए कि साताको मध्यभागमा भएको कूसारोपणले केवल मिति मात्र संकेत गरेको थिएन, किनकि त्यसले वाचाको रगतद्वारा इस्राएलको आज्ञाभङ्गसँग ख्रीष्टको विवादको ठीक केन्द्रबिन्दुलाई नै प्रकट गरेको थियो। तिनीहरू यस तथ्यप्रति अन्धा थिए कि कूसमा धेरैका लागि बगाइएको रगत, जसले उहाँको वाचालाई पुष्टि गरिरहेको थियो, लेवीव्यवस्था पच्चीस र छब्बीसमा प्रस्तुत गरिएको वाचालाई पनि पुष्टि गरिरहेको थियो।

प्राचीन इस्राएलले आफूमाथि यस्तो करार लिए जसमा उनीहरूले करारलाई यस घोषणाद्वारा परिभाषित गरे—“परमप्रभुले भन्नुभएको सबै कुरा हामी गर्नेछौं”—तर तिनीहरू यस कुराबाट पूर्णतया अनभिज्ञ थिए कि ख्रीष्टले प्रदान गरिरहनुभएको करारले उहाँको व्यवस्था हृदयमा लेखिनु आवश्यक ठहराउँथ्यो। करारका शर्तहरूको तिनीहरूको फरिसीपरक परिभाषाले तिनीहरूलाई साँचो करार बुझ्न र ग्रहण गर्नबाट रोकेको थियो।

आधुनिक इस्राएलले हप्ताको बीचमा भएको कूसको रगतलाई यस्ता शब्दहरूमा परिभाषित गरेको छ, जसले आधुनिक इस्राएलमाथि उही अन्धोपन ल्याएको छ, जो प्राचीन इस्राएलमाथि त्यतिबेला थियो जब तिनीहरूले मसीहलाई अस्वीकार गरे र घोषणा गरे कि कैसरबाहेक तिनीहरूको कुनै राजा छैन।

आधुनिक इस्राएल यस तथ्यप्रति अन्धो छ कि गब्रिएलले दानिएलका लागि रूपरेखा दिएको इतिहासमा केवल करारको पुष्टि मात्र होइन, तर त्यस करारलाई अस्वीकार गर्नेहरूमाथि ल्याइने तितरबितर पनि समावेश छ; किनकि ती पदहरूले यो पहिचान गराउँछन् कि मूर्तिपूजक रोमले (आउनेवाला राजकुमारले) सहर र पवित्रस्थान नाश गर्नेथियो, र युद्धको अन्तसम्म (जसले पवित्रस्थान र सेनालाई कुल्चेर अधीन पारेको थियो) “उजाडपनहरू,” बहुवचनमा, निर्धारित गरिएका थिए।

ख्रीष्टले धेरै जनासित भएको करारलाई दृढ पार्न आफ्नो रगत बगाउनुभएको इतिहासमा, विध्वंस ल्याउने दुई शक्तिहरू—पैगन रोम र पोपीय रोम—स्पष्ट रूपमा पहिचान गरिएका छन्। कूसमा बगाइएको रगत नै ख्रीष्टले स्वर्गीय पवित्रस्थानमा लिएर जानुहुन्छ, र त्यो उहाँको कार्यको प्रतीक हो, जुन तेइस सय वर्षको “mareh” दर्शनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। त्यो इतिहास पच्चीस सय बीस वर्षको “chazon” दर्शनको इतिहाससँग गाँसिएको छ, जसलाई ती दुई विध्वंसकारी शक्तिहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, जसले पवित्रस्थान र सेनालाई कुल्चेने थिए।

मिलरको सपनामा रत्नहरूका रूपमा प्रस्तुत गरिएका सत्यहरू सूर्यजस्तै उज्याला चम्किएका थिए, तर ती अपूर्ण थिए। अन्तिम दिनहरूमा, जब मध्यरात्रिको पुकार अक्षरशः पुनः दोहोर्याइन्छ, त्यही रत्नहरू “dirt brush Man” द्वारा नयाँ, ठूलो सन्दूकभित्र राखिनेछन्, र त्यसपछि तिनीहरू पहिलेभन्दा दस गुणा बढी उज्याला चम्किनेछन्। तिनीहरू अन्तिम मध्यरात्रिको पुकारको सन्देशको परीक्षा बन्छन्। ती रत्नहरू हबकूकद्वारा भविष्यवाणी गरिएका दुई साक्षीहरूले विशेष रूपमा तालिकाहरूका रूपमा पहिचान गरेका थिए। जब 1843 र 1850 का अग्रगामी चार्टहरूका दुई तालिकाहरू “line upon line” एकअर्कामाथि राखिन्छन्, तब मिलरका रत्नहरू विशेष रूपमा पहिचान

हुन्छन्, र यसरी ती रत्नहरूले अन्तिम मध्यरात्रिको पुकारको सन्देशलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

दुईवटा चार्टमाथिका अधिकांश सत्यहरूले १८४४ भन्दा अघि पूरा भएका भविष्यवाणीहरूलाई चित्रित गर्छन्, जस्तै दानियेल सात र आठका जनावरहरूको पहिचान। दानियेल दुईको मूर्ति त्यहाँ प्रस्तुत गरिएको छ। त्यो दर्शनलाई स्थापित गर्ने कुरा रोम हो कि एन्टिओकस एपिफानेस हो भन्ने विवाद त्यहाँ छ। पहिलो निराशा तथा हबकूक र दस कन्याहरूको ढिलाइको समय त्यहाँ छ। तेस्रो स्वर्गदूतको आगमन त्यहाँ छ, साथै स्वर्गीय पवित्रस्थान पनि। “दैनिक” मूर्तिपूजकताको प्रतीकको रूपमा त्यहाँ छ। अनि निस्सन्देह, इस्लामका तीनवटा धिक्कारहरू पनि त्यहाँ छन्। यी सबैलाई एकसाथ ल्याउँदा, ती चार्टहरूले यहूदाको कुलको सिंहले कुनै भविष्यवाणीसम्बन्धी सत्यको मुहर खोल्दा हुने “ज्ञानको वृद्धि” को एक चित्रण प्रस्तुत गर्छन्।

१७९८ मा अन्तको समयमा खोलिएको भविष्यवाणीसम्बन्धी ज्ञानको प्रतीकको रूपमा उलाइ नदीको दर्शनबारे हाम्रो विचारको समापनतर्फ अघि बढ्दै जाँदा, जुन ज्ञान बढेर विलियम मिलरको सपनाको नयाँ, अझ ठूलो सन्दुकभित्रका रत्नहरू बन्न पुग्यो, हामी मिलराइट सत्यहरूलाई पुनः अवलोकन गर्नेछौं, जो तिनीहरूको इतिहासमा अपूर्ण थिए। केही सत्यहरू इतिहासको त्यही कालखण्डका कारण, जसमा मिलराइटहरू बाँचिरहेका थिए, अपूर्ण अवस्थामै छोडिए; र अरू केही तेस्रो स्वर्गदूतको अग्रसर प्रकाशसँगै अघि बढिरहन अस्वीकार गर्नेहरूको आज्ञा-अवज्ञाद्वारा अपूर्ण नै छोडिए।

हामी यी कुराहरूलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“परमेश्वरले सन्देशसहित पठाउनुभएका व्यक्तिहरू केवल मानिसहरू मात्र हुन्, तर तिनीहरूले बोकेको सन्देशको स्वरूप कस्तो छ? के परमेश्वरले तपाईंसँग के रुचाइने थियो भनी परामर्श नगरेको कारणले, तपाईं चेतावनीहरूबाट विमुख हुन, वा तिनीहरूलाई तुच्छ ठान्न, साहस गर्नुहुन्छ? परमेश्वरले त्यस्ता मानिसहरूलाई बोलाउनुहुन्छ जो बोल्नेछन्, जो ठूलो स्वरले पुकार गर्नेछन् र नरोकिनेछन्। परमेश्वरले यस समयका लागि आफ्नो काम सम्पन्न गर्न आफ्ना सन्देशवाहकहरू उठाउनुभएको छ। कतिपयले ख्रीष्टको धार्मिकताको सन्देशबाट विमुख भई ती मानिसहरू र तिनीहरूका त्रुटिहरूको आलोचना गरेका छन्, किनकि तिनीहरूले सत्यको सन्देश सबै इच्छित अनुग्रह र परिष्कारसहित बोल्दैनन्। तिनीहरूमा अत्यधिक जोश छ, तिनीहरू अत्यन्त गम्भीर छन्, तिनीहरू अत्यन्त निश्चिततासाथ बोल्छन्, र त्यो सन्देश, जसले धेरै थाकेका र पीडित आत्माहरूलाई आरोग्य, जीवन, र सान्त्वना ल्याउने थियो, केही मात्रामा बहिष्कृत गरिन्छ; किनकि प्रभावशाली मानिसहरूले आफ्नै हृदय बन्द गरी परमेश्वरले भन्नुभएको कुराको विरोधमा आफ्नै इच्छालाई खडा गर्ने परिमाणअनुसार, तिनीहरूले प्रकाशको अभिलाषा गरिरहेका र जीवनदायी शक्तिका लागि प्रार्थना गरिरहेका मानिसहरूबाट ज्योतिको किरण हटाउन खोज्नेछन्। ख्रीष्टले आफ्ना सेवकहरूका विरुद्ध बोलिएका सबै कठोर, घमण्डी, उपहासपूर्ण वचनहरू आफ्नै विरुद्ध बोलिएसरह अभिलेख गर्नुभएको छ।”

“तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश बुझिनेछैन; र जसले यसको बढ्दो महिमामा हिँड्न इन्कार गर्छन्, तिनीहरूले पृथ्वीलाई आफ्नो महिमाले आलोकित गर्ने ज्योतिलाई झूटा ज्योति भन्नेछन्। जो सत्यलाई अस्वीकार गर्छन्, तिनीहरूको अविश्वासका कारण जुन काम सम्पन्न हुन सक्थ्यो, त्यो अधुरै छोडिनेछ। सत्यको ज्योतिको विरोध गर्ने तिमीहरूलाई हामी विनयपूर्वक बिन्ती गर्छौं कि परमेश्वरका जनहरूको बाटोबाट अलग रहो। स्वर्गबाट पठाइएको ज्योति तिनीहरूमाथि स्पष्ट र स्थिर किरणहरूमा चम्कन देओ। जसकहाँ यो ज्योति आएको छ, त्यसको प्रयोग तिमीहरूले कसरी गर्छौं, त्यसका लागि परमेश्वरले तिमीहरूलाई जिम्मेवार ठहराउनुहुन्छ। जसले सुन्दैनन्, तिनीहरू जिम्मेवार ठहरिनेछन्; किनकि सत्य तिनीहरूको पहुँचभित्र ल्याइएको थियो, तर तिनीहरूले आफ्ना अवसरहरू र विशेषाधिकारहरूलाई तुच्छ ठाने। ईश्वरीय प्रमाणिकता वहन गर्ने सन्देशहरू परमेश्वरका जनहरूकहाँ पठाइएका छन्; भलाइ र सत्यताले परिपूर्ण ख्रीष्टको महिमा, प्रताप, र धार्मिकता प्रस्तुत गरिएको छ; येशू ख्रीष्टमा वास गर्ने परमेश्वरत्वको पूर्णता हाम्रो बीचमा यस्तो सौन्दर्य र मनोहरतासहित प्रकट गरिएको छ कि जसका हृदयहरू पूर्वाग्रहले बन्द भएका थिएनन्, तिनीहरू सबैलाई आकर्षित गरीन्। हामी जान्दछौं कि परमेश्वरले हाम्रो बीचमा कार्य गर्नुभएको छ। हामीले आत्माहरूलाई पापबाट धार्मिकतातर्फ फर्किएको देखेका

छौं। हामीले खेदित जनहरूको हृदयमा विश्वास पुनर्जीवित भएको देखेका छौं। के हामी ती कुष्ठरोगीहरूजस्ता हुनेछौं, जो शुद्ध पारिएपछि आफ्नो बाटो लागे, र परमेश्वरलाई महिमा दिन फर्केर आउने केवल एक मात्र थियो? बरु, आउनुहोस्, हामी उहाँको भलाइको वर्णन गरौं, र हृदयले, लेखनीले, र स्वरले परमेश्वरको प्रशंसा गरौं।”
Review and Herald, May 27, 1890.